

၁၉၆၀ပြည့်နှစ်စာပေပိတောက်ဆု

မင်းမော်တင်ဘောင်

(လူပုဂ္ဂိုလ်)

မမကြီး

အခန်း (၁)

(၁)

အချိန်မှာ ည နာရီပြန် နှစ်ချက်တီးသာသာခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ အစိုးရပိုင်းမှ အထက်တန်းအရာရှိ၊ အရာခံများ ချဉ်းလိုလိုသာ ခပ်အေးအေး ခပ်သန့်သန့် စုဝေးနေထိုင်လျက် ရှိကြသော အင်းလျားမြိုင်ဘက် တစ်လျှောက်တွင် အိမ်တိုင်းလိုလိုပင် တံခါးများ ပိတ်၍ မီးများ ငြိမ်းသတ်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင် ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိသော တိုက်အိမ်အခန်းတစ်ခန်းမှာ မူကား ပြတင်းပေါက်များ ဖွင့်ကာ အတွင်း၌ လည်း မီးလင်းလျက်ရှိလေသည်။ အများ တကာ အိမ်တံခါးများ ပိတ်၍ မီးများ ငြိမ်းသတ်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေကြသော အချိန်တွင် ရာဇဝတ်တရား သူကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်တစ်အိမ်တွင် အဘယ့်ကြောင့် အခန်းတစ်ခန်းသည် ထူးထူးခြားခြား ပြတင်းတံခါးများ ဖွင့်ကာ မီးလင်းလျက် ရှိနေရသနည်း။

ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်သည် ထိုညအဖို့ အိပ်စက်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ နံနက်လင်းရန် အချိန်သည် များစွာမကျန်တော့သော်လည်း ကုန်ဆုံးခဲ့သော ညပိုင်းတွင် သူသည် တစ်ရေးမှ လည်း မရခဲ့ချေ။

၎င်း၏ အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ထက်တွင် လဲကာ
စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခပ်အေးအေးဖွာရင်း တိမ်တိုက်များကဲ့သို့
ရွေ့လျားနေသော ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ဦးအေးသွင်သည် ငြိမ်သက်စွာ
ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည် မည်ကဲ့သို့သော
ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်မှုကို အမိန့်ချမှတ်ရန် ရှိနေ၍ ယခုကဲ့သို့
အချိန်မဟုတ် စဉ်းစားနေရသနည်း။ အိပ်မပျော်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေရသနည်း။ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်
ဆယ်နှစ်သာသာခန့်မျှ အမှုထမ်းခဲ့ရသည့်ကာလအတွင်း ကြီးလေးများ
ပြားလှသော ရာဇဝတ်မှုခင်းများကို ဦးအေးသွင်သည်
ခေါင်းအေးအေးနှင့် စစ်ဆေး၍ အပြစ်ပေးခဲ့ဖူးသော
တရားသူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ မိမိ၏ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရာ၌
မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် ရဲရဲရင့်ရင့် ထမ်းဆောင်ခဲ့သော
ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၍ မိမိ၏ အလုပ်ဝတ္တရားနှင့်ပတ်သက်၍
အိပ်မပျော်နိုင်သော အရာရှိများ ထဲတွင် ဦးအေးသွင်သည်
ပါဝင်ခြင်းမရှိချေ။ သူသည် ဆင်အော်၍ ပင် မနိုးအောင်
အိပ်ပျော်လေ့ရှိသောသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ယနေ့ညအဖို့ အင်းလျားမြိုင်တစ်လျှောက်လုံး
အိပ်မောကျ နေချိန်မှာပင် ဦးအေးသွင်သည် မဖြစ်စဖူး
ထူးထူးခြားခြားအိပ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ နာရီပြန်
နှစ်ချက်ပင် တီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူသည် တစ်ရေးဆို
တစ်ရေးမျှ မရခဲ့သေးချေ။

စီးကရက်အတိုကို ပြာခွက်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးနောက်
ခပ်စောစောက သူကြည့်ချင်၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ပစ်၍
ချထားသော အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဦးအေးသွင်သည်

လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူသည် သတင်းစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦးမည်ဟု
စိတ်ကူးမိဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် သတင်းခေါင်းစဉ်များ လောက်သာ
ဖတ်လိုက်ပြီးနောက် သတင်းအကျယ်ကို ဖတ်ရှုရန်
အားအင်ကုန်ခန်းသွားသည့်ပမာ လက်ထဲမှ သတင်းစာသည်
လွတ်ကျသွားလေသည်။ လွတ်ကျသွားသော သတင်းစာကို သူသည်
စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့သကဲ့သို့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်မံ၍
မီးညှိလေသည်။ ထို့နောက် ခပ်အေးအေးဖွာရင်း တိမ်တိုက်များကဲ့သို့
ရွေ့လျားနေသော ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ငြိမ်သက်စွာ
ငေးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

"စောစော အိပ်ထ၊ ပြုကျင့်က၊ တွင်းပ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ရောဂါခပ်သိမ်း၊
ရှောင်ခွာတိမ်း၊ ကင်းငြိမ်းလွန်ချမ်းသာ" ဆိုသော လောကနီတိဆရာ၏
ဆုံးမဩဝါဒအတိုင်း ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်သည်
ခပ်စောစော အိပ်၍ ခပ်စောစော ထတတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။
ထိုဩဝါဒကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သူဖြစ်၍
ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ကာ စိုပြည်နုပျိုသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် သူသည် အိပ်ချိန်ကိုမှန်ကန်အောင် များ
စွာအလေးထားရှိသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင်လည်း မည်ကဲ့သို့သော အကြောင်းကိစ္စများ ပင်ရှိရှိ
အိပ်ချိန်ကို အပျက်ခံသူတစ်ဦး မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ယနေ့ညအဖို့
သူသည် မိမိ၏ စည်းကမ်းကို မိမိဘာသာ ဖျက်ဆီးမိခဲ့ပြီဖြစ်၍
မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း အစိုးမရတော့ချေ။ နာရီပြန်နှစ်ချက်ပင်တီးလျက်
ဦး ခေါင်းမှာလည်း မူးဝေကာ မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်နေပြီ
ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သူ၏ ရင်သည် တဒိန်းဒိန်းခုန်ကာ အိပ်၍
မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

(၂)

သူသည် ည ၁၂ နာရီခန့်က အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည် ။ ခါတိုင်း ကိုးနာရီထိုးလျှင် ဘုရားဝတ်ပြု၍ ဆယ်နာရီထက် နောက်မကျဘဲ အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိသူဖြစ်သည် ။ ယနေ့ညတွင် အိပ်ရာဝင်ချိန် နှစ်နာရီခန့်မျှ နောက်ကျသွားရခြင်းမှာ ရွှေတောင်ကြားဘက်တွင် နေထိုင်သော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအောင်မင်း အိမ်တွင် ကျင်းပသော ဘုရားကိုးဆူကပ်ပွဲကို မသွားမဖြစ် သွားခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည် ။

ဦးအေးသွင်သည် အပေါင်းအသင်းအဆက်အဆံ နည်းပါးသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ မာန်မာနရှိသောကြောင့်ကား မဟုတ်ချေ။ မိမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် ကျေကျေပွန်ပွန် ထမ်းဆောင်ကာ မိမိဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည် ။ တရားရုံးနှင့် အိမ်၊ အိမ်နှင့်တရားရုံးလောက်တွင် သာ အချိန်ကုန်လွန်သူဖြစ်သည် ။ အဘယ်သို့မှ သွားတတ်၊ လာတတ်၊ လည်ပတ်တတ်သူလည်း မဟုတ်ချေ။

သို့ရာတွင် ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကိုယ်တိုင်က ဂရုတစိုက် ဖိတ်ကြားထားသော ၎င်း၏ အိမ်မှ ဘုရားဝတ်ပြုပွဲသို့ မသွားလျှင် မတော်တတ်လွန်း၍ သူသည် ညည်းညည်းညူညူနှင့် သွားရောက်ခြင်း

ပြုရတော့သည် ။ ၎င်းအပြင် ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီး
ဦးအောင်မင်းသည် သူ၏ အထက်လူကြီးတစ်ဦးမျှသာ မဟုတ်။
စစ်ကြီးမဖြစ်မီက တက္ကသိုလ်တွင် သူ၏ နည်းပြဆရာဟောင်း
ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။ အတိတ်ကလည်း ဆရာသမားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၍
ပစ္စုပ္ပန်တွင် လည်း မိမိ၏ အထက်လူကြီးလုပ်နေသော
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကိုယ်တိုင်က ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံလာသောအမှုကို
ယဉ်ကျေးသော ပညာတတ်တစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနဲ့
ဦးအေးသွင်သည် မည်သို့မျှ ငြင်းဆန်ရှောင်ကွင်း၍ မဖြစ်တော့ချေ။
သို့ကြောင့် မိမိအိမ်တွင် ဝတ်ပြုရန်အတွက် ဘုရားခန်းရှိပါလျက်
ဘုရားကိုးဆူမှ ကပ်လှူဝတ်ပြုသော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးအိမ်သို့
ဦးအေးသွင်သည် တပည့်ဟောင်းတစ်ဦးအနေနှင့်လည်းကောင်း၊
လက်အောက် အမှုထမ်းတစ်ဦး အနေနှင့်လည်းကောင်း မိမိကားကို
မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မောင်းနှင်၍ သွားရောက်ခြင်း ပြုခဲ့ရလေသည် ။

ဘုရားကိုးဆူ ဝတ်ပြုပွဲသည် တော်တော်ကလေး
စည်ကားစိုပြည်သည် ။ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကိုယ်တိုင်က
အလှူရှင် ဖြစ်နေသောကြောင့်လားတော့မသိ။ အစိုးရပိုင်းမှ
ဘုရားဖူးကြွရောက်သော ပရိသတ်က တော်တော်ကလေးရှိသည် ။
ကုန်သည် ပိုင်းမှ လူကြီး လူကောင်းများကိုလည်း အတော်များများ
တွေ့ရသည် ။ ရွှေတောင်ကြားဘက်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော
ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ ခြံကြီးထဲ၌ ဘုရားဖူးပရိသတ်၏
မော်တော်ကားများ သည် ပြတ်သိပ်ကျပ်ခဲလျက် ရှိသည် ။ နောက်ကျ၍
ရောက်ရှိလာကြသော ဘုရားဖူးပရိသတ်တို့ ၏ မော်တော်ကားများ
အတွက် ခြံထဲတွင် ထားစရာနေရာမရှိတော့၍ ခြံအပြင်ဘက်တွင်
ထားရသည် ။ ဘုရားပွဲကို စောင့်ရှောက်ရန်အတွက်

ရဲသားဆယ်ယောက်ခန့် လာရောက် စောင့်ကြပ်ပေးကြသည်။ ။

ဘုရားဝတ်ပြုပွဲကို ၇ နာရီခွဲလောက်တွင် စသည်။ ။ ဦးအေးသွင်သည် နာရီလောက်တွင် ရောက်ရှိ လာပြီးနောက် လူစည်ကားသဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်သည့် အလျောက် နာရီဝက်သာသာခန့်အကြာတွင် အိမ်သို့ပြန်ရန်အတွက် အလှူရှင်ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်သောအခါ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး လင်မယားနှစ်ဦးစလုံးက ၎င်းအား အတင်းဆွဲထားကြသဖြင့် မပြန်ဖြစ်တော့ချေ။

‘နေပါဦးကွဲ့ မောင်အေးသွင်ရဲ့ ၊ မင့်ဟာက လူတောင် မစုံသေးဘူး၊ ပြန်ချင်တာက အရင်ကိုး’ ဟု ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအောင်မင်းက ပခုံးကိုပုတ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုလိုက်သည်။ ။ ဦးအောင်မင်းက ဦးအေးလွင်အား လူအများ ရှေ့၌ ဝတ္တရားအရ ဆက်ဆံသောအခါများ ၌ သာ ဦးအေးသွင်ဟု ဦး တပ်၍ ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံခြင်း ပြုသော်လည်း နှစ်ဦးချင်းနှင့် ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံသောအခါများ ၌ မောင်အေးသွင်ဟု သာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။ ။ ဦးအောင်မင်းသည် အသက်လေးဆယ်သာသာခန့် ဖြစ်၍ ဦးအေးသွင်ထက် ဆယ်နှစ်နီးပါးခန့် ကြီးသည်။ ။

‘ဆရာကလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိသားနဲ့ ၊ လူ စည်စည်ကားကား ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော် မနေတတ် မထိုင်တတ်လို့ ပါ’ ဟု ဦးအေးသွင်က တွန်းလှန်ပြောဆိုကြည့်သေးသည်။ ။ ကျောင်းသားဘဝနှင့်တုန်းက ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးအေးသွင်က ၎င်း၏ အထက်အရာရှိ ဖြစ်သော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး

ဦးအောင်မင်းကို ဆရာဟူ၍ ခေါ်မြဲခေါ်သည်။ ။

‘ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်အေးသွင်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား’ ဟု ဦးအောင်မင်းက ဦးအေးသွင်အား အရင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် အတူနေထိုင်လာခဲ့ရစဉ်တုန်းကကဲ့သို့ ဆရာနှင့်တပည့်ပမာ ကျောကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွတ်သပ်ရင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။ ။

မိမိအား လက်အောက်အရာရှိ တစ်ဦးကဲ့သို့ အလျှင်းမဟုတ်ဘဲ ဆရာတပည့်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ညီအစ်ကိုကဲ့သို့လည်းကောင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုလျက်ရှိသော ဦးအောင်မင်း၏ စကားကို ဦးအေးသွင်သည် အဘယ်သို့ ငြင်းဆန်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ သူသည် ဦးခေါင်းကိုငုံ၍ ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်ရသည်။ ။ နောက်ထပ်၍ ဘာမျှ ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။ မိမိ၏ သြဝါဒနှင့်စကားကို နာခံသွားပြီဖြစ်သော တပည့်ဟောင်းအား ဦးအောင်မင်းသည် နောက်ထပ်ပြောဆိုရန် အကြောင်းမရှိတော့သဖြင့် ၎င်း၏ ဇနီးနှင့်အတူ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ရန်ကုန် ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် ပုလိပ်အရာရှိကြီးများ စုဝေး စကားပြောဆိုနေကြသော လူအုပ်ဘက်သို့ ကူးသွားသည်။ ။

‘ဝန်ထောက်မင်း အကြောင်းကို အရေးပိုင်မင်းက မကြာမကြာ ပြောပြဖူးလို့ ကျွန်မတို့ ကလည်း ခင်နေကြပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးအားလို့ ပျင်းတဲ့ အခါ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို လာလည်နိုင်ပါတယ်’ ဟု ခရိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်က အိမ်နှင့်ရုံးမှ လွဲ၍ အခြား ဘယ်ကိုမှ မသွားတတ်၊ မလည်တတ်သော ဦးအေးသွင်အား ၎င်းတို့ အိမ်သို့ ရုံးအားရက်များ တွင် လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းပြုရန် ခင်ခင်မင်မင် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ပြုလေသည်။ ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းကတော်’ ဦးအေးသွင်သည် များစွာ ဖော်ရွေ၍ ခင်မင်တတ်ပုံရသော ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်ကို လေးလေးစားစား ပြန်၍ ပြောလိုက်ရသည် ။ သို့ရာတွင် သူသည် ဖိတ်ကြားထားသည့်အတိုင်း လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းပြုရန်ကား စိတ်ကူး၍ ပင် မရသေးချေ။

‘ဒါထက် ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ မင်းကတော်ဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီထင်တယ်။ ကလေး ဘယ်နှယောက်ပါလိမ့်’ မိန်းမတို့ ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တစ်ဖက်က မင်းကတော်က သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကိုပင် စပ်စု၍ မေးမြန်းနေပြန်သည် ။

တတ်နိုင်လျှင် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားသော သူ၏ မင်းကတော်အကြောင်းကို ဦးအေးသွင်သည် မေ့ထားချင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ပြန်လည်၍ သတိပေးခြင်းပင် ခံလိုသူတစ်ဦး မဟုတ်ချေ။

‘ဟုတ်ကဲ့ မင်းကတော်၊ ငါးနှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပဲ အတူတူနေပါတယ်’ သူသည် များစွာ မပြောဆိုလိုလှသော အကြောင်းအရာကို ပညာတတ် လူယဉ်ကျေးတစ်ဦးအနေနှင့် ဟန်မပျက် ပြန်ပြောလိုက်ရသည် ။

‘ကလေးတွေကကော တော်တော်လေး ကြီးကုန်ပလား၊ ဝန်ထောက်မင်းနဲ့ အတူနေတယ် ဆိုတော့ ဘယ်သူက ကြည့်ထားပေးပါသလဲ’ ဟု အစစအရာရာ ခရေစေ့တွင်းကျ လိုက်၍ သိရှိလိုကြသည့်မိန်းမတို့ ၏ သဘာဝအတိုင်း ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်က မေးပြန်သည် ။

ဦးအေးသွင်သည် အတော်ကလေး ကျဉ်းကျပ်နေသည် ။ တရားသူကြီးလုပ်၍ သူတစ်ပါးကိုသာ စစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်း

ပြုခဲ့သူအား တရားသူကြီးကတော် တစ်ဦးက စစ်ဆေးမေးမြန်းလျက် ရှိသည် ။ သူသည် ဝတ္တရားများအရ စစ်ဆေးခဲ့ရသော တရားခံများအားလုံးကို သတိရ လွမ်းဆွတ်မိလေသည် ။ သို့ရာတွင် မျက်မှောက်ပြုနေရသော သူ၏ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကိုကား မထိမဲ့မြင်ပြု၍ မဖြစ်ချေ။ သူ့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသူမှာ ခရိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော် ဖြစ်သည် ။ အထူးအာဏာရရှိထားသော တရားသူကြီးလည်း ဖြစ်သည် ။

‘သမီးအကြီး ခင်မာထူးက ဇွန့်စ်၊ သားငယ် မောင်မောင်လေးက ဂန့်စ် ရှိသွားပါပြီ မင်းကတော်။ နေတော့ သူ့ဘွားအေနဲ့ ပဲ နေကြပါတယ်။ အိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ လင်မယားကလည်း ကြည့်ပေးကြပါတယ်’ မည်သူ၏ အိမ်အတွင်းရေးကိုမျှ စပ်စုခြင်းမပြုခဲ့ဖူးသော ဦးအေးသွင်သည် ဘယ်ဝဋ်ကြွေးကြောင့်တော့ မသိ၊ သူ့အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုနေရသည် ။

‘ကလေးတွေတောင် တော်တော်ကြီးကုန်ကြမှ ပဲ။ တစ်ခါလောက် ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ မေမေနဲ့ ကလေးတွေကို တွေ့ဖူးတယ်ရှိအောင် လာလည်ဦးမှ ထင်တယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းကတော်’ နောက်ထပ်၍ မိမိ၏ အိမ်တွင်းရေး အကြောင်းကို မဆက်နိုင်အောင် ဦးအေးသွင်သည် စကားကို ပိတ်လိုက်သည် ။ အခြားဧည့်သည် တွေကို စကားပြောဆိုရန် များ စွာရှိပါလျက် မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ဦးတည်၍ စကားဧည့်ခံ ပြောဆိုခြင်းပြုနေသော ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်ကိုလည်း ငြီးငွေ့သလိုဖြစ်လာသည် ။ သို့ရာတွင် ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးလင်မယား နှစ်ဦးစလုံးတို့ သည် ၎င်းအား ရည်မှန်းချက်

တစ်ခုနှင့် ဘုရားဝတ်ပြုပွဲသို့ မလာလာအောင် ဖိတ်ခေါ်၍
၎င်းလာရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့ ရည်မှန်းထားသော
ဇာတ်အိမ်အတွင်းသို့ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်အဖြစ်
ဖန်တီးရိုက်သွင်းနေကြသည် ဆိုသော အချက်ကိုကား
မယားတစ်ယောက် ရခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သော်လည်း ရိုးသားသော
တရားသူကြီးသည် မရိပ်မိရှာပေ။ မယားတစ်ယောက် ရရှိခဲ့ဖူးသည်
ဆိုခြင်းမှာလည်း သူ့အစွမ်းအစနှင့် သူ့ဘာသာ ပိုးပန်းကြံစည်၍
ရရှိခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော လူကြီးမိဘတို့ က
စီစဉ်ကြသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည် ။ ယခုအခါတွင် လူကြီးမိဘများ
စီစဉ်ပေးထားသောမယား ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရှိခဲ့သည် မှာ
ငါးနှစ်ပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း နောက်မယားတစ်ယောက်
မယူချင်သေးခြင်းမှာ သူကိုယ်တိုင် ညံ့ဖျင်းနေသောကြောင့်
ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသောအချက်ကိုလည်း စဉ်းစားတတ်သူ မဟုတ်ချေ။
လူ့ဘဝဆိုသည် မှာ မိဘများ ၊ သားသမီးများ နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး
နေထိုင်ရသည် ဆိုသောအချက်ကို သူသည် စဉ်းစားမိဟန်မရှိချေ။

‘ခုလို မင်းကတော်မရှိတော့ဘဲ ငါးနှစ်လောက်ကလေးတွေနဲ့
နေလာရတာ ခြောက်ကပ်ကပ် ဟာတာတာကြီးကော
ဖြစ်မနေဘူးလားဟင် ဝန်ထောက်မင်း’ မင်းကတော်က ခပ်ပြုံးပြုံး
မေးလိုက်သည် ။ ယင်းသို့ ကျောတည့်တည့် ချလိုက်တော့မှ ပင်
စားပြမှုများ စွာကို စစ်ဆေးခဲ့ဖူးသော တရားသူကြီးသည် မိမိအား
မည်သည့်ပုဒ်မတပ်၍ စစ်ဆေးနေသည် ဆိုသော အမှုသွားအမှုလာကို
ရိပ်မိစပြုလာသည် ။

‘ကလေးတွေရဲ့ မေမေမှ မရှိတော့ ဒီလိုပဲ နေလာရတာပေါ့
မင်းကတော်’ ဟု ဦးအေးသွင်က ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်၍ ပြောလိုက်ရသည် ။

‘ဒီလိုချည်းကော တစ်သက်လုံး နေသွားမယ်များ
စိတ်ကူးထားသလားဟင် ဝန်ထောက်မင်း’

ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်၏ မေးခွန်းကို
မဖြေတတ်သဖြင့် ဦးအေးသွင်သည် ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ
ယောင်ဝါးဝါး လုပ်နေလိုက်သည် ။ တကယ်ဆိုတော့ သူသည်
သူ့အတွက် များစွာအရေးကြီးလှသော ထိုကိစ္စကြီးကို ခင်မာတူးနှင့်
မောင်မောင်လေးတို့ ၏ မိခင် ဆုံးပြီးကတည်းက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားထားခြင်းမရှိချေ။ ယင်းသို့
စဉ်းစားထားခြင်းမရှိ၍ လည်း သူသည် အဖြေမပေးနိုင်ခြင်း
ဖြစ်လေသည် ။ ယောင်ဝါးဝါး လုပ်နေရခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည် ။

‘ဝန်ထောက်မင်းက အရေးပိုင်မင်းထက် ဆယ်နှစ်လောက်
ငယ်တယ်ဆိုတော့ မသကာရှိလှရင် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်ပဲ
ရှိလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ထဲမှာ ပါ မင်းကတော်’

‘အခုမှ အရွယ်ကောင်းတုန်းပဲ ဝန်ထောက်မင်း၊ ကိုယ့်ဘဝကြီးကို
အရွယ်ကောင်းတုန်းနဲ့ အချိန်ကောင်းတုန်းမှာ ဒီလိုပစ်ထားလို့
ဘယ်တရားမျှတနိုင်ပါ့မလဲ’
